

РЕШЕНИЕ

№ 11561

гр. София, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 69 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВАНЯ Б. И.ОВА ЗГУРОВА**

при участието на секретаря **СВЕТЛА Р. Л.А**
като разгледа докладваното от **ВАНЯ Б. И.ОВА ЗГУРОВА** Гражданско дело № 20211110153453 по описа за 2021 година

Предявени са осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответниците С. И. Б., Е. С. Р., Й. З. С., С. З. Б., З. Т. С., М. Г. Д., М. Г. Д., като наследниците на И. Д. Б., да заплатят на „ФИРМА“ ЕАД сумата от 1691,83 лв., представляваща продажна цена за потребена топлинна енергия за периода от м.05.2017г. до м.04.2019г. за топлоснабден имот в гр.АДРЕС, аб. № *****, ведно със законната лихва върху главницата от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, както и за сумата от 302,24 лв., представляваща обезщетение за забава в погасяване на цената на топлинната енергия за периода от 15.09.2018г. до 16.02.2021г., както и сума за дялово разпределение в размер на 34,31 лв.- главница за периода м.01.18г.- м.04.19г., заедно със законна лихва от датата на исковата молба в съда, и 8,14 лева лихва за периода 02.03.18г.- 16.02.21г.

Ищецът твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответниците в качеството им на наследници при посочените квоти на лицето И. Д. Б. въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия, като те не са заплатили дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение, както и такса за дялово разпределение. Твърди, че ответникът е изпаднал в забава.

С определение, постановено в открито съдебно заседание на 04.10.2022г., производството е прекратено по отношение на ответниците С. И. Б., Е. С. Р., Й. З. С., С. З. Б., З. Т. С., М. Г. Д., М. Г. Д., като наследниците на И. Д. Б. поради оттегляне на исковата

молба спрямо тях.

На основание чл. 228, ал.3 ГПК е конституиран ответника В. С. Л..

В срока по чл. 131, ал.1 ГПК ответника В. С. Л. оспорва наличието на облигационно правоотношение и дължимите суми. Релевира възражение за изтекла погасителна давност.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

В тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение между него и ответниците, по силата на което действително е доставил топлинна енергия на посочената стойност и за ответниците е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, която за исковия период се равнява на претендирания размер.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания.

Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ „битов клиент“ на топлинна енергия е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който купува отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Разпоредбата императивно урежда кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота – собственост или вещно право на ползване. В този смисъл са и задължителните разяснения, дадени в т. 1 на ТР № 2/17.05.2018г. по тълк. дело № 2/2017г. на ОСГК на ВКС. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване.

От приложения по делото нот. акт № 171, том I, рег. № 7840, дело № 157/2006г. се установява, че на 24.11.2006г. И. Д. Б. прехвърля на М. Я. А. недвижим имот, находящ се в гр.АДРЕС срещу задължението за гледане и издръжка, като И. Д. Б. си запазва правото на ползване на имота пожизнено. С Решение по гр.д. 31051 по описа на СРС за 2007г. договорът за прехвърляне на имота срещу задължение за издръжка и гледане е развален.

От изложеното следва, че процесният недвижим имот е бил собственост на И. Д. Б., който е бил страна по облигационното правоотношение с ответника, бивайки потребител на топлинна енергия. В подкрепа на този извод е и приложената по делото декларация за открИ.е на партида на името на същия.

По делото е приложено нотариално завещание № 3, том I, рег. № 2337, нот. дело № 5/2016г. от 15.11.2016г. /л. 105-106 от делото/ по силата на което И. Д. Б. завещава на В. С. Л. цялото си движимо и недвижимо имущество. Видно от удостоверение за наследници /л.

102-103 от делото/ И. Д. Б. е починал на 10.08.2019г., като това е датата, на която наследството е открито.

Съдът намира, че направеното завещателно разпореждане е общо и като такова на основание чл. 16, ал.1 ЗН съставлява основание за универсално правоприемство, установено по силата на закона. Лицето, в чиято полза е направено универсалното завещание, придобива качеството на наследник на цялото или дробна част от наследството, от момента на открИ.ето му и от този момент посоченият за наследник става титуляр на целия комплекс, или идеална част от него наследими, прехвърлими имуществени права и задължения на завещателя /в т. см. - мотиви по т. 3 от ТР№ 1/19.05.2004 г. на ОСГК/. И. Д. Б. е починал на 10.08.2019г., като това е датата, на която наследството е открито и за неговите задължения отговорност следва да носи именно ответникът.

Както бе посочено по-горе, продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). ОУ са влезли в сила, доколкото са публикувани (чл. 150, ал.2 от ЗЕ) и по делото не са релевирани подобни твърдения, нито има данни за упражнено право на възражение срещу Общите условия.

От събраните писмени доказателства се установява, че процесният имот се намира в сграда, която е присъединена към топлофикационната мрежа.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ). Според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти, като в случая етажните собственици на процесната сграда са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на третото лице-помагач.

От приложените по делото съобщения към фактури, съдът намира, че е доказано доставеното количество топлинна енергия. Предвид изложеното, съдът приема, че по делото е доказана продажбата (доставката) от страна на ищцовото дружество на топлинна енергия до имота на ответника на стойност 1691,83 лв. Следва да се даде отговор на въпроса, какво е количеството потребена енергия, за което се дължи заплащане на цена с оглед наведеното възражение за изтекла погасителна давност в отговора на исковата молба.

Съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, задълженията на потребителите

на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт – договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок – арг. чл. 111, б. „в“ ЗЗД, както и лихвите за забава. Срокът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на исковата молба. Ето защо вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 14.09.2021 г., са погасени по давност. По отношение на процесния период са приложими ОУ на „ФИРМА“ ЕАД от 2016 г., като съгласно чл. 32, ал. 1 от тях е клиентът длъжен да заплати цената на доставената топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася. Следователно, задълженията за периода от м.05.2017 г. до м.06.2018 г. включително, са погасени по давност – за последния месец от посочения период задължението е станало изискуемо на 16.08.2018 г. (датата, на която задължението за изтеклия на предходния ден отчетен период е възникнало), като тригодишната погасителната давност за него е изтекла преди подаване на исковата молба-14.09.2021г.). Непогасената по давност главница за периода м.07.2018г.-м.04.2019г. възлиза на **913,20 лв.**, изчислена на основание чл. 162 ГПК. За тази сума предявеният иск за главница за топлинна енергия е основателен, като за разликата до пълния предявен размер от 1691,83 лв. и за периода от м.05.2017 г. до м.06.2018 г. включително искът следва да бъде отхвърлен.

Към посочената по-горе сума следва да се добавят дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение, които съобразно разпоредбите на чл. 22, ал. 2 и чл. 36 от ОУ от 2014 г., чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от Общите условия на договорите между „ФИРМА“ ЕАД и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда-етажна собственост се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. Извършването на услугата се установява от приложените по делото протокол от ОС на ЕС за сключване на договор с разпределителното дружество, договор на ЕС с последното, договор между ищцовото дружество и „ФИРМА“ ООД за извършване на услугата дялово разпределение. Исковата претенция за цена на услуга дялово разпределение обхваща периода м.01.2018г.-м.04.2019г., като предвид гореизложеното вземанията за периода м.01.2018г.-м.06.2018г. са погасени по давност. Непогасената по давност главница за периода м.07.2018г.-м.04.2019г. възлиза на **22,10 лв.**, изчислена на основание чл. 162 ГПК. За тази сума предявеният иск за главница за дялово разпределение е основателен, като за разликата до пълния предявен размер от 34,31 лв. и за периода от м.01.2018 г. до м.06.2018 г. включително искът следва да бъде отхвърлен.

Всяка една от посочените по-горе суми следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба-14.09.2021 г. до окончателното плащане.

По исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на иска за обезщетение за забава предполага установяване от ищеца

възникването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответниците е да докажат погасяване на дълга на падежа.

За отчетния период м.05.2017г. - м.04.2018г. е издадена фактура по чл.32, ал.3 ОУ на 31.07.2018г., а за периода м.05.2018г. - м.04.2019г.-на 31.07.2019г. Срокът за плащането на задължението по тези фактури съгласно чл.33, ал.2 ОУ, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016г. на КЕВР, е 45 - дневен от изтичане на периода, за който се отнася. Срокът за плащане не може да започне да тече преди установяване на задълженията, което е станало с издаване на фактурата, поради което следва да се приеме, че предвиденият срок за плащане тече от издаване на фактурата по чл.32, ал.3 ОУ. При това върху дължимата цена за ТЕ за периода м.07.2018г. - м.04.2019г., която възлиза на 913,20 лева, се дължи обезщетение за забава за периода 16.09.2019г. – 16.02.2021г., което възлиза на **131,90 лева**. Размерът на обезщетението за забава в размер на законната лихва съдът определя на основание чл.162 ГПК, изчислена чрез общодостъпен интернет калкулатор - https://www.calculator.bg/1/lihvi_zadaljenia.html и съгласно чл.86, ал.2 ЗЗД, вр. ПМС № 426/18.12.2014г.

По изложените съображения, искът за заплащане на законна лихва за забава върху главните вземания за цена на доставената топлоенергия следва да бъде уважен до размер на сумата от 131,90 лв. и за периода 16.09.2019г.-16.02.2021г. и да бъде отхвърлен за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 302,34 лв. и за периода 15.09.2018г.-15.09.2019г.

По отношение на задължението за цена на услуга за дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. В случая, по делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба и касаеща процесния период, поради което предявеният акцесорен иск за обезщетение за забава върху задължение за цена на такса за услуга дялово разпределение в размер на 8,14 лв. за периода от 02.03.2018г.-16.02.2021г. се явява неоснователен и следва да се отхвърли изцяло.

По разноските

С оглед изхода от спора с право да претендират присъждане на разноски разполагат и двете страни съобразно уважената, респективно отхвърлената част на исковете.

Ищецът е доказал разноски в размер на 119,37 лв. за държавна такса и претендира юрк. възнаграждение, което съдът на основание чл. 78, ал. 8 ГПК определя на 100 лв. От общия размер на разноските – 219,37 лв., съразмерно на уважената част от исковете, следва да му се присъдят 114,96 лв.

Ответникът е направил и доказал разноски в размер на 500 лв. адв. възнаграждение. Съдът не споделя възражението за прекомерност на ищеца, доколкото възнаграждението съответства на минималните размери по НМРАВ /бр. 88 от 4.11.2022 г. /. По съразмерност се дължи сумата от 237,98 лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД В. С. Л., ЕГН: *****, адрес: гр. АДРЕС да заплати на „ФИРМА” ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. АДРЕС сумата от **913,20 лв.**, представляваща цена на потребена топлинна енергия за периода от 01.07.2018г.-30.04.2019г., ведно със законната лихва за периода от 14.09.2021г. до окончателното ѝ заплащане, сумата от **131,90 лв.**, представляваща лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 01.09.2019г.-18.05.2021г., сумата от **22,10 лв.**, представляваща такса за дялово разпределение за периода от 01.07.2018г. до 30.04.2019г., ведно със законната лихва за периода от 14.09.2021. до окончателното ѝ заплащане, **като ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за потребена ТЕ за разликата над 913,20 лв. до пълния предявен размер от 1691,83 лв. и за периода от 01.05.2017 г. до 30.06.2018 г. вкл., иска за мораторна лихва за разликата над 131,90 лв. до пълния предявен размер от 302,24 лв. и за периода 15.09.2018г.-15.09.2019г., иска за цена на услуга дялово разпределение за разликата над 22,10 лв. до пълния предявен размер от 34,31 лв. и за периода м.01.2018г.-м.06.2018г., както и изцяло иска за мораторна лихва върху таксата за дялово разпределение в размер на 8,14 лв. за периода 02.03.2018г.-16.02.2021г.

ОСЪЖДА В. С. Л., ЕГН: *****, адрес: гр. АДРЕС да заплати на „ФИРМА” ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. АДРЕС, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **114,96 лв.**-разноски в производството.

ОСЪЖДА „ФИРМА” ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. АДРЕС да заплати на В. С. Л., ЕГН: *****, адрес: гр. АДРЕС, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **237,98 лв.**-разноски в производството.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца – „ФИРМА“ ООД.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____